

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: T. T. M.
státní příslušnost X
bytem X

zastoupené Mgr. Pavlína Zámečnicková, advokátka
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno
proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 10. 2023, č. j. MV-147273-8/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včasnou žalobou se žalobkyně u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhala zrušení výše citovaného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaná zamítla její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra ČR,

odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 7. 2023, č. j. OAM-8342-11/DP-2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), a toto rozhodnutí potvrdila.

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), zastavil správní řízení vedené pod sp. zn. OAM-8342/DP-2023, neboť žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání byla podána v době, kdy k tomu žalobkyně nebyla oprávněna.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná na základě správního spisu shrnula skutkový stav a průběh správního řízení a zrekapitulovala pobytovou historii žalobkyně v ČR. Následně se vyjádřila k jednotlivým odvolacím námitkám.
4. K námitce žalobkyně, že měl prvostupňový orgán při rozhodování o její žádosti přihlídnout k délce jejího pobytu na území ČR a vytvořeným rodinným, sociálním a pracovním vazbám v ČR žalovaná konstatovala, že v řešené věci nebyl dán prostor pro posouzení přiměřenosti dopadů prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 174a ZPC. Dle judikturních závěrů Nejvyššího správního soudu jsou totiž správní orgány povinny zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do oblasti soukromého a rodinného života cizince jen v případech, kdy to ZPC výslovně předpokládá, a dále ve výjimečných případech, které dovodila judikatura. Nejsou-li splněny podmínky k projednání žádosti, tj. pokud žádost nebyla podána včas a současně nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit. Za této situace nepřichází zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince v úvahu, jelikož zastavení řízení je rozhodnutím procesní povahy a o žádosti není meritorně rozhodováno.
5. Současně zastavením řízení nedochází k porušení Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „EÚLP“), neboť žalobkyni nebylo v důsledku postupu podle § 169r odst. 1 písm. d) ZPC znemožněno do budoucna pobývat na území ČR a realizovat zde svůj rodinný život. Jakkoliv EÚLP deklaruje právo na respektování rodinného života, připouští zároveň zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmů chráněných státem. Je právem suverénního státu regulovat příchod a pobyt cizinců na svém území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, které je cizinec povinen respektovat.
6. Pokud se jedná o námitky vůči postupu prvostupňového orgánu, kterým vyrozuměl žalobkyni o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, žalovaná zdůraznila, že k tomuto postupu přistoupil prvostupňový orgán jen z procesní opatrnosti. V daném případě bylo rozhodováno procesně, a tudíž neměl prvostupňový orgán zákonnou povinnost postup dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, aplikovat.
7. Ohledně námitek vznesených v doplnění odvolání konečně žalovaná uvedla, že prvostupňové rozhodnutí není v rozporu s čl. 15 směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny, neboť tento článek se nevztahuje na osoby pozůstalé.

Svou žádost proto byla žalobkyně povinna podat podle § 45 odst. 6 ZPC nejpozději do jednoho roku od úmrtí svého manžela.

8. Jelikož žalovaná v projednávané věci shledala naplnění důvodu pro zastavení správního řízení dle § 169r odst. 1 písm. d) ZPC, odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako správné potvrdila.

III. Žaloba

9. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalované, že v řešené věci neexistuje prostor pro posouzení přiměřenosti dopadů prvostupňového rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života na základě čl. 8 EÚLP.
10. Má za to, že správní orgány obou stupňů pochybily, jestliže neposuzovaly přiměřenost zásahu prvostupňového rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života ve vztahu k důvodům opožděného podání žádosti. Žalobkyně opakovaně poukazovala, že na území ČR žije již 17 let, přičemž značnou část této doby zde prožila se svým zesnulým manželem a synem, který je českým státním příslušníkem. Po smrti manžela zůstala žalobkyně sama a jen díky přítomnosti a pomoci svého syna byla schopna se v rámci možností vyrovnat s brzkým odchodem svého manžela. Úmrtí manžela bylo pro žalobkyni nadmíru bolestnou záležitostí, přičemž nevěděla, jak svoji pobytovou situaci po smrti manžela řešit. Netušila, že existuje možnost požádat o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu a že je tak nutné učinit v zákonem stanovené lhůtě.
11. Žalovaná se těmito závažnými okolnostmi nijak nezabývala a nezohlednila těžkou životní situaci žalobkyně, účel pobytu, délku zmeškání lhůty a zda okolnosti jejího případu nasvědčují tomu, že se mohlo z její strany jednat o snahu mařit či ztěžovat činnost správního orgánu. Správní orgány měly při svém rozhodování šetřit právo žalobkyně na soukromý a rodinný život a poměřovat důsledky plynoucí ze zastavení řízení s důvody, pro něž k zastavení předmětného řízení došlo. V této souvislosti žalobkyně odkázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2011, č. j. 7 As 142/2011-62.
12. Zastavení řízení představuje značný zásah do rodinného života žalobkyně i jejího syna. Jelikož správní orgány nezbytnost zásahu do práva na soukromý a rodinný život nijak neposuzovaly, zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti. Proto žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí společně s prvostupňovým rozhodnutím zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Současně požádala nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalované

13. Ve vyjádření ze dne 3. 1. 2024 žalovaná odmítla žalobní námitky jako nedůvodné. Zdůraznila, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádala se všemi odvolacími námitkami a neporušila žádné z procesních práv žalobkyně.
14. Žalovaná setrvala na svém právním názoru, že v případě zastavení správního řízení dle § 169r odst. 1 písm. d) ZPC nebyl dán prostor pro posouzení přiměřenosti dopadů prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
15. K namítanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2011, č. j. 7 As 142/2011-62, žalovaná podotkla, že tento není na případ žalobkyně přílehlavý. Uvedla,

že v odkazovaném rozsudku byla lhůta k podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu překročena pouze o pět dnů. Zároveň pozdní podání žádosti bylo zdůvodněno tím, že manžel žadatelky (jenž podával žádost současně za sebe i svou manželku) onemocněl. Manželka jej vzhledem k neznalosti českého jazyka a postupu podávání žádosti nemohla zastoupit a namítala nepřiměřený zásah do svého rodinného života proto, že žádost manžela byla nakonec vyhodnocena jako včasná, ovšem její povolení k pobytu prodlouženo nebylo. Nejvyšší správní soud přisvědčil, že neprodloužení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu může představovat zásah do oblasti jejího rodinného života (reálně fungujícího vztahu mezi ní a jejím manželem), přičemž žadatelkou uvedené důvody většinově akceptoval jako důvody na její vůli nezávislé. Současně zohlednil, že svou žádost podala do tří dnů po zániku překážky, jež jí bránila v dodržení zákonné lhůty. V nyní projednávané věci je však situace zcela odlišná, neboť řízení o žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání bylo zastaveno z důvodu, že žalobkyně podala žádost až více než rok po úmrtí svého manžela.

16. Pro úplnost pak žalovaná doplnila, že dospělý syn žalobkyně je již státním příslušníkem ČR, a tudíž jeho setrvání na území ČR nebude napadeným rozhodnutím nijak dotčeno. Mimoto je žalované z Cizineckého informačního systému (CIS) známo, že žalobkyně podala ke dni 30. 10. 2023 žádost o povolení k přechodnému pobytu jako blízký rodinný příslušník občana ČR. V případě, že bude této žádosti vyhověno, bude moci na území ČR i nadále pobývat.
17. Poněvadž žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci zpochybňující zákonnost či správnost napadeného rozhodnutí, žalovaná krajskému soudu navrhla, aby žalobu zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

18. Ve správním spisu je založena zejména žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání ze dne 22. 3. 2023, z níž mj. vyplývá, že žalobkyně je vietnamské státní příslušnosti, v současné době je vdovou a má zletilého syna, který je státním příslušníkem ČR. Součástí správního spisu je rovněž originál i úředně ověřený překlad výpisu z Evidence úmrtí Vietnamské socialistické republiky ze dne 25. 2. 2022 potvrzující, že manžel žalobkyně N. D. N. zemřel dne X v 7:58 hod., v obci An Son, okresu Nam Sach, kraji Hai Duong. Kromě toho žalovaná zařadila do správního spisu též výsledky lustrace z CIS k osobě žalobkyně, výpisy z katastru nemovitostí a živnostenského rejstříku, opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob, doklad o zdravotním pojištění žalobkyně na území ČR, jakož i cestovní pas státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky.
19. Žalobkyně se s podklady rozhodnutí seznámila prostřednictvím svého zmocněnce dne 14. 6. 2023, přičemž ke shromážděným podkladům se ani ve stanovené lhůtě nijak nevyjádřila. Poté vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, proti němuž se žalobkyně v zákonné lhůtě odvolala. Své odvolání přitom odůvodnila tím, že prvostupňové rozhodnutí představuje zjevně nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Tuto argumentaci poté dále rozvinula v rámci doplnění odvolání ze dne 2. 10. 2023. O odvolání žalobkyně rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím, jež je předmětem řízení před krajským soudem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 172 odst. 1 ZPC.
21. Soud ve věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastnice řízení s tímto postupem výslovně souhlasily a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
22. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, jenž tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovanou.
23. Žaloba **není důvodná**.
24. Zdejší soud se úvodem právního posouzení věci musel zabývat namítanou *nepřezkoumatelností* napadeného (resp. i prvostupňového) rozhodnutí, neboť obecně platí, že nepřezkoumatelné rozhodnutí zpravidla nenabízí žádný prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej bez dalšího zrušit.
25. Krajský soud vyhodnotil obě správní rozhodnutí vydaná v nynější věci a dospěl k názoru, že tato nejsou nepřezkoumatelná. V obou případech je jasně patrné, z jakého skutkového stavu správní orgány vycházely, jak hodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je posléze právně posoudily. Z napadeného i prvostupňového rozhodnutí pak rovněž zcela jednoznačně vyplývají důvody, které správní orgány k zastavení správního řízení, resp. zamítnutí odvolání vedly. Soud uvádí, že hodnocená rozhodnutí dostojí jak požadavkům na srozumitelnost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25), tak jsou i opřena o dostatek relevantních skutkových důvodů (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123; všechna rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Pouhý nesouhlas žalobkyně s postupem či odůvodněním správních orgánů přitom nemůže sám o sobě způsobovat nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163, či ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30).
26. Jelikož napadené rozhodnutí zjevně netrpí nepřezkoumatelností, přezkoumal jej zdejší soud prismatem uplatněných žalobních bodů po stránce jeho *zákonnosti*.
27. V posuzované věci je stěžejní právní úprava obsažená v § 45 odst. 3 a 6 ZPC, dle které platí, že: *„Cizinec, který vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny podle § 42a, je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem a je pozůstalou osobou po nositeli oprávnění ke sloučení rodiny, je oprávněn požádat ministerstvo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, jestliže a) ke dni úmrtí nositele oprávnění ke sloučení rodiny měl na území povolen pobyt po dobu nejméně 2 let; podmínka délky pobytu neplatí, pokud cizinec v důsledku uzavření sňatku s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny pozbyl státní občanství České republiky, nebo b) k úmrtí nositele oprávnění ke sloučení rodiny došlo v důsledku pracovního úrazu nebo nemoci z povolání.“*

„Oprávnění podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu podle odstavce 3 nebo 4 zaniká uplynutím 1 roku ode dne, kdy tento důvod nastal.“

28. Současně podle § 169r odst. 1 písm. d) ZPC platí, že: *„Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.“*
29. Na tomto místě krajský soud podotýká, že v řešené věci není mezi účastnicemi řízení sporné, že žalobkyně doposud na území ČR pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (viz § 42a ZPC), které jí bylo uděleno s cílem umožnit pobývat na území ČR společně s manželem N. d. N. Současně není ve věci sporné ani to, že manžel žalobkyně (vykonávající tč. funkci nositele oprávnění ke sloučení rodiny ve smyslu § 42a odst. 4 ZPC), zemřel ke dni 25. 2. 2022. Tato skutečnost jednoznačně vyplývá z výpisu z Evidence úmrtí Vietnamské socialistické republiky ze dne 25. 2. 2022 založeného ve správním spise, přičemž ji ve svých podáních též potvrdily i účastnice řízení. Právě tak není mezi účastnicemi sporná ani otázka, že byla žalobkyně v souladu s § 45 odst. 3 ve spojení s odst. 6 ZPC oprávněna (resp. povinna) požádat o změnu dosavadního pobytového režimu – vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem – nejpozději do jednoho roku ode dne úmrtí svého manžela (tj. do X). Žalobkyně však svou žádost podala více než tři týdny po uplynutí této doby (dne 22. 3. 2023), pročez bylo správní řízení v souladu s § 169r odst. 1 písm. d) ZPC zastaveno.
30. Naopak ve sporu jsou účastnice řízení v souzené věci ohledně toho, jestli byly správní orgány při zastavení řízení ve smyslu § 169r odst. 1 písm. d) ZPC povinny posuzovat dopady svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně na základě čl. 8 EÚLP nebo zda v případě zastavení řízení z důvodu opožděného podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu nebyl dán pro posuzování přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života prostor.
31. Stran povinnosti správních orgánů hodnotit přiměřenost dopadů svých rozhodnutí do oblasti soukromého a rodinného života cizince zdejší soud připomíná, že obecně je potřeba vycházet z § 174a odst. 1 ZPC, jež normuje, že: *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“* Dle odst. 3 citovaného ustanovení pak přiměřenost dopadů rozhodnutí vydaného v režimu ZPC správní orgány posuzují jen v případech, kdy to ZPC výslovně stanoví. Navzdory tomu však Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dovedl, že s ohledem na aplikační přednost závazků vyplývajících z čl. 8 EÚLP jsou správní orgány povinny posoudit přiměřenost zásahu do sféry rodinného a soukromého života cizince i tehdy, pokud to ZPC výslovně nepožaduje. Nutným předpokladem pro tento postup však je, že cizinec v rámci správního řízení vznesl konkrétní námitku svědčící o nepřiměřenosti dopadů plynoucích z rozhodnutí do jeho soukromého či rodinného života a současně z okolností případu nelze takový zásah bez bližšího posouzení *apriori* vyloučit (srov. k tomu např.

- rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39).
32. V tomto ohledu se judikatura správních soudů zabývala též otázkou, zda je nutné přiměřenost rozhodnutí posuzovat i v případě přezkumu rozhodnutí procesní povahy. Již v rozsudku ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, přitom Nejvyšší správní soud dovodil, že *povinnost zkoumat případné dopady rozhodnutí do oblasti rodinného a soukromého života cizince se uplatní jen tehdy, je-li žádost cizince hodnocena z věcného hlediska (tj. meritorně)*. Správnost právního názoru, že hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do sféry soukromého a rodinného života cizince není součástí naplňování procesních podmínek, ale nalézá své uplatnění až v rámci rozhodování o věci samé, potvrdil Nejvyšší správní soud i ve své navazující judikatuře (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57, či ze dne 27. 2. 2019, č. j. 9 Azs 284/2017-27), přičemž jím vyslovený právní názor aplikoval ve svých recentních rozsudcích též zdejší soud (viz např. rozsudky ze dne 26. 4. 2023, č. j. 30 A 135/2021-89, či ze dne 27. 5. 2024, č. j. 34 A 24/2023-25).
33. V rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35, jenž je příléhavý na nyní řešenou věc, se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda je správní orgán povinen v rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení z důvodu podle § 169 odst. 8 písm. d) ZPC [dnes § 169r odst. 1 písm. d) ZPC – pozn. krajského soudu], zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, přičemž vypořádal i námitku, jež tuto povinnost dovozovala z čl. 8 EÚLP. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno. Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 EÚLP je podle názoru kasačního soudu zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 ZPC). Od těchto závěrů se Nejvyšší správní soud nijak neodchýlil ani ve své aktuální judikatuře (srov. např. rozsudky ze dne 29. 6. 2022, č. j. 9 Azs 59/2022-41, ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Azs 39/2023-28, či ze dne 20. 4. 2023, č. j. 4 Azs 63/2023-33), v níž opětovně podtrhl, že zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života nepřichází při zastavení řízení v úvahu.
34. Ve světle citované judikatury, která je zcela ustálená a nepřipouští žádné výjimky, vyhodnotil krajský soud námitku žalobkyně jako nedůvodnou. Jelikož v řešené věci bylo řízení o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno z důvodu dle § 169r odst. 1 písm. d) ZPC (žalobkyně podala svou žádost v době, kdy k tomu nebyla oprávněna), správní orgány postupovaly zcela správně, jestliže se případnými důsledky rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobkyně nezabývaly. Z tohoto důvodu je pak nadbytečná i veškerá žalobní argumentace, kterou žalobkyně poukazovala na negativní důsledky zastavení řízení do oblasti svého (příp. synova) soukromého a rodinného života.
35. Závěrem zdejší soud dodává, že tímto závěru nemůže nic změnit ani žalobkyní odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2011, č. j. 7 As 14/2011-

62, který vzhledem ke specifickému skutkovému okolnostem nelze na případ žalobkyně vztáhnout. V odkazovaném rozsudku sice také byla žádost podána opožděně, ale tehdejší žadatelka byla fakticky závislá na svém manželovi, který však pro nemoc nebyl schopen podat žádost včas. Nejvyšší správní soud se v dané věci zabýval výkladem pojmu okolností nezávislých na vůli žadatele s přihlédnutím k mezinárodním závazkům ČR vyplývajícím z čl. 8 EÚLP, a nikoliv tím, zda má být obecně při zastavení řízení posuzován zásah do soukromého a rodinného života cizince. Přitom dospěl k závěru, že k opožděnému podání žádosti v dané věci došlo právě proto, že byly naplněny důvody nezávislé na vůli cizince, neboť manžel žadatelky, který její záležitosti jinak zařizoval, nebyl schopen kvůli nemoci žádost podat včas. V nyní souzené věci ovšem taková situace nenastala a ani nastat nemohla, neboť žalobkyně žádné okolnosti nezávislé na vlastní vůli, jež by jí bránily ve včasné podání žádosti, netvrdila a tyto neplynou ani z obsahu správního spisu.

VII. Závěr a náklady řízení

36. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalované pak v souvislosti s tímto soudním řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. června 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce